

Mattot/Massei "Stammen" / "Reizen"
Numeri 30:2-36:13
Jeremia 2:4-28, 3:4
Hebreeën 1-6

Fases van de Reis

Deze week komen we aan het einde van het boek Numeri. Het heeft ons enkele korte weken gekost om te lezen wat de Hebreeën zo'n veertig jaar kostte om het te beleven. We lezen over succes en falen, over leven en dood terwijl ze hun weg baanden naar het land dat Elohim beloofde hen te geven. Nu staan ze met dat Beloofde Land in zicht. Alles wat hen nu nog tegenhoudt is een rivier die men de Jordaan noemt en een sermoen dat het Boek Deuteronomium heet.

Ik kan me gewoon inbeelden welke opwinding tijdens deze laatste dagen van de reis in het kamp moet geheerst hebben. Het zien van de eindbestemming aan de horizon zal een stroom van gemengde gevoelens teweeg gebracht hebben. De opwinding over de wetenschap dat ze binnen enkele korte dagen een leven zouden ingaan dat geen enkel ander volk ooit gekend had. Tegelijk moet er ook een gevoel van in- triestheid geweest zijn, als ze terugdachten aan hen die het einddoel niet bereikten. Zij die nu aan de oever stonden hadden herinneringen aan ouders, grootouders en vrienden die tijdens de loop van de laatste veertig jaren gestorven waren en deze grote dag niet zouden kunnen meemaken.

Ik kan het niet helpen te denken hoe hun levens op zoveel manieren een spiegel van ons huidige leven zijn. Vanuit welke hoek we ook kijken, kunnen we zien dat wij, net als de Hebreeën van lang geleden, aan de oever van een rivier staan. Aan de horizon kunnen we Zijn beloften in zicht zien komen. Ze naderen duidelijker met elke voorbijgaande dag.

Wij hebben, net zoals het was bij hen, een sterk gevoel van opwinding als we in de toekomst staren. Wij kunnen, net zoals zij deden, ook terugkijken en ons hen die er niet bij zijn herinneren. Er zijn degenen die terugkeerden, degenen die rebelleerden en door deze wereld opgeslokt werden en degenen die gewoonweg de innerlijke kracht niet hadden om het einde van de reis te halen.

Er is nog een andere gedachte die ik niet van me af kan zetten als we hier op deze oever staan. Ik vraag me af of er anderen zijn, die zoals Mozes uit beeld zullen moeten genomen worden vooraleer de rest kan binnengaan. Ik vraag me af, zelfs nog dichter bij huis, of ik degene kan zijn die moet verwijderd worden? Is er bagage die ik nog steeds meedraag die maakt dat anderen tegengehouden worden? Ik vraag me af of er gebieden in mijn leven zijn die niet aan Hem overgegeven zijn, die maken dat ik net een paar stappen te kort zal komen? Tijdens de laatste vier dagen ervaar ik één van de grootste voorrechten, sinds ik zowat twintig jaar geleden mijn bediening begon. Tijdens deze dagen heb ik de eer te vertoeven onder een groep jeugd die in Anadarko OK samengekomen is voor het evenement dat Camp Yeshua wordt genoemd. Er zijn bijna 150 kampeerders plus junior en senior staf.

In totaal zijn er meer dan 200 personen op locatie. Ik breng deze dagen niet alleen door met tot deze jeugd te spreken, maar ook met hen gade te slaan. Ik heb tijdens deze dagen vanalles gezien, van meer dan 100 jongeren dansend onder de sterren, tot persoonlijke Bijbelstudie en gebed, tot de honger die velen van hen elk woord van waarheid, door de leiders gesproken, doet inzuigen. In feite, ik keek juist even naar de tijd en moest dit schrijven voor enkele minuten onderbreken, om getuige te kunnen zijn van de mikvah (onderdompeling) van meer dan 50 van deze jonge mensen. Aan ieder van hen werd gevraagd wie Yeshua voor hen was. Ik hoorde antwoorden zoals, redder, vriend, echtgenoot, bevrijder en leven, om er maar enkele te noemen.

Ik keek in de ogen van deze jonge mannen en vrouwen en zag velen van hen in zo een korte tijd van binnenuit veranderen. Ik moest terugdenken aan de Hebreeën die daar aan de oever van de Jordaan stonden. Ik geloof dat ik deze week dezelfde passie en visie zag, die Mozes en Jozua zoveel jaren geleden zagen.

Ik kan vandaag niet met zekerheid zeggen of ik als de menigte zal zijn die niet tot in het Beloofde Land raakten, of dat ik zoals Jozua, Caleb en de getrouwen in staat zal zijn om binnen te gaan. Wat ik echter wel weet, is dat deze jonge mensen mij een nieuwe stimulans gaven. Het is een stimulans om de Vader te vragen mijn leven te onderzoeken, om alle gebieden in mijn leven die me tegenhouden uit te roeien. Ik kan vandaag echt met grotere vurigheid zeggen, dat als het mij toegelaten wordt om die beruchte weg te gaan, het een eer zal zijn om te mogen gaan in het

midden van zulk een geweldige groep jonge mensen als waarmee ik deze week de eer had om samen te zijn en mocht leren kennen.

Mike Clayton www.joinedtohashem.org
Ned.vert.S. van Goethem